

Књига пророка Данила — број шездесет три

Иза Милерових карата: ислам, истражни суд и коначно кушање

Jeff Pippenger

2024-01-27

Обавештени смо да је „Бог управио ум Вилијама Милера ка пророштвима и дао му велику светлост о књизи Откривења.“ Милер је, услед историјског контекста у коме је био подигнут, био спречен да разуме „велику светлост“ која се налази у дванаестој, тринаестој, шеснаестој, седамнаестој и осамнаестој глави Откривења, јер су те главе указивале на дело пророчких царстава које он, са свог историјског становишта, није могао да сагледа.

Светлост која је Милеру дата у књизи Откривења односила се на Цркве, Печате и Трубе, а последње три Трубе, које су означене као „три тешкоће“, представљене су на две Авакумове таблице. „Велика светлост“, дата Милеру у књизи Откривења, тиче се улоге ислама у библијском пророштву. Ипак, чак је и та „велика светлост“ била ограничена његовим историјским околностима.

„Sedam crkava Azije jesu istorija Hristove crkve u njenih sedam oblika, u svim njenim vijuganjima i preokretima, u svoj njenoj blagostanju i nevolji, od dana apostola pa sve do kraja sveta. Sedam pečata jesu istorija postupaka sila i careva zemaljskih nad crkvom, i Božje zaštite njegovog naroda tokom istog vremena. Sedam truba jesu istorija sedam osobenih i teških sudova poslatih na zemlju, ili rimsko carstvo. A sedam čaša jesu sedam poslednjih zala poslatih na papski Rim. Sa ovima su pomešani i mnogi drugi događaji, utkani kao pritoke, te ispunjavaju veliku reku proroštva, dok se sve ne završi u okeanu večnosti.“

„Ово је, по мом мишљењу, план Јовановог пророчанства у књизи Откривења. А човек који жели да разуме ову књигу мора имати темељно познавање других делова Божје речи. Обрасци и метафоре употребљени у овом пророчанству нису сви објашњени у њему самом, него се морају наћи код других пророка и објаснити на другим местима Светога писма. Стога је очигледно да је Бог одредио проучавање целине, чак и ради стицања јасног познања било ког њеног дела.“ William Miller, Miller's Lectures, volume 2, lecture 12, 178.

Запазите да је Милер разумео седам последњих зала као седам судова над папским Римом. Није могао да разуме да је папском Риму задата смртоносна рана која је требало да буде исцељена. Препознао је седам труба као „историју седам нарочитих и тешких судова послатих на земљу, или римско царство“, али није био у стању да уочи разлику између царстава паганског и папског Рима. Стога је његова способност да сагледа разлику између прве четири трубе и последње три трубе била ограничена.

Милер није био у стању да препозна да су судови изречени против Рима били Божји одговор на наметање недеље, јер су милерити у својој историји још увек богослужили у недељу. Милер је био у праву када је препознао да су трубе биле судови над Римом, али је конкретан

разлог због кога су ти судови били извршени, као и разлика између прве четири и последње три трубе, био ограничено схваћен, или уопште није био схваћен. Са тим ограниченим гледиштем, „драгуљ“ три јада ислама и даље је био укључен на карте које су биле усмеравање Божјом руком, и не треба га мењати.

Просвећено расуђивање омогућава „мудром“ ученику пророштва да препозна да Бог не само што је надахнуо свете људе који су писали Библију, него је и управљао радом људи који су превели Библију краља Џејмса, а Он изричито каже да је применио исту врсту божанског надзора и при изradi двеју светих карата.

Милеров „драгуљ“ пете, шесте и седме трубе (ислам) сија десет пута јаче у последњим данима, јер он поистовећује предмет завршног Поноћног поклича. Предмет Поноћног поклича у милеритској историји био је датум окончања пророчких периода, и у том смислу је порука „Поноћног поклича“ последњих дана (која је порука ислама трећег Тешко) била предочена датумом 22. октобра 1844. године. Тај датум у милеритској историји предочава скори долазак закона о недељи, а и 22. октобар 1844. године и закон о недељи били су предочени крстом, који је био завршетак Христовог Тријумфалног уласка.

Milero's „dragulj“ pete, šeste i sedme Trube (islam), sija deset puta jače u poslednjim danima, jer poistovećuje islam u saglasnosti s temom reformnog pokreta poslednjih dana, što je islam trećeg Teško. Stoga je, kao tema završnog reformnog pokreta sto četrdeset i četiri hiljade, bio predocen temom svakog od prethodnih reformnih pokreta, bilo da je to tema „vaskrsenja“ u Hristovom reformnom pokretu, tema „proročkog vremena“ u istoriji milerita, tema „kovčega Božjeg“ u Davidovom reformnom pokretu ili tema „zaveta“ u Mojsijevom reformnom pokretu.

Било да је реч о догађају крста, датуму 22. октобра 1844. године, или о различитим темама реформаторских покрета, сваки датум и свака тема представљали су питање провере од животне или смртне важности за нараштај тога времена. Милеров „драгуљ“ о три тешкоће ислама јесте испитно питање од животне или смртне важности, као што је представљено у причи о десет девојака у погледу „уља“. Милерови драгуљи на почетку његовог сна сијали су као сунце, али су на крају његовог сна сијали „десет пута јаче“. Милерови драгуљи били су као керозин (уље за лампу) у историји милерита, али данас су ти драгуљи ракетно гориво!

Милерити су разумели и исправно применили временско пророчанство о исламу другог Тешко, које се испунило 11. августа 1840. године, али њихово разумевање трећег Тешко, које је Седма труба, није могло да сагледа долазак трећег Тешко као суда над шестим царством библијског пророчанства, јер они нису видели пето царство, а камоли шесто царство библијског пророчанства. Ипак, „велика светлост“ о Откривењу, која је била дата Милеру, треба да засја десет пута јаче у „Поноћном поклику“ последњих дана.

Истине представљене на Авакумове две таблице у суштини су истине које су се испуниле у прошлој историји. Таблице су засноване на временским пророчанствима која је Милер био наведен да сакупи, и сва та временска пророчанства била су окончана до 1844. године. Та временска пророчанства ће јаче засјати у последњим данима, јер ће се увидети да су данас исто тако тачна као што су била у милеритској историји, али она не садрже непосредна

временска предсказања за последње дане. Она, међутим, пружају понављајуће пророчке типове историја које су представљала у прошлости, али уз неколико Милерових драгуља, будућа предсказања су непосредно представљена.

Христово дело у небеској светињи, које је отпочело 1844. године, наставља се све док то дело не буде довршено. Пророштво о две хиљаде и три стотине дана, и дело очишћења које је њиме означено, још увек је „у процесу испуњења“, како Сестра Вајт каже у вези са рекама Улај и Хидекел; стога то пророштво има испуњење на крају света.

„Светлост коју је Данило примио од Бога дата је нарочито за ове последње дане. Виђења која је видео на обалама Улаја и Хидекела, великих река Синара, сада су у процесу испуњења, и сви проречени догађаји ускоро ће се збити.“ Testimonies to Ministers, 112.

Делови виђења из седмог и осмог поглавља Данила, који се налазе на две карте, још су будућност, јер оба указују на Христову службу у Светињи. Ипак, историје царстава библијског пророштва у та два поглавља завршавају се тиме што папски Рим прима своју смртоносну рану. „Камен“ који је „од горе отсечен не рукама“, и осмо царство из Данила два, још су будућност. Али је већина онога што је представљено на картама у вези са другим, седмим и осмим поглављем Данила испуњена.

Христово дело у Светилишту, и трећи Авај ислама, у суштини су две теме које представљају пророчку историју након времена милерита. Уз те две теме, ту је и историја последњих дана, која је предочена типом када се две карте доведу заједно на једну линију. Када се то учини, прво разочарање из 1843. године, како је представљено на првој карти, налази своју исправку на другој карти. Заједно оне производе и идентификују „скривену историју“ Седам громава, која се сада отпечаћује у вези са отпечаћивањем Откривења Исуса Христа.

Та „скривена историја“ устројена је на „истини“, која су три јеврејска слова која, када се сједине, образују реч „истина“. Та реч је сачињена од првог, тринаестог и последњег слова јеврејског алфабета и представља Исуса не само као Истину, него и као Алфу и Омегу. „Скривена историја“ почиње и завршава се разочарањем, а у средини има побуну, јер је „тринаест“ број који представља побуну.

Година 1843, приказана на првој карти, означава прво разочарање и почетак времена задржавања. Време задржавања доводи до појаве поруке Поноћног вапаја, у којој се испољава побуна лудих девојака. Порука Поноћног вапаја потом се објављује све до последњег разочарања. Та „скривена историја“ Поноћног вапаја понавља се (до у најситније слово) у последњим данима.

„Често ми се указује на причу о десет девојака, од којих је пет било мудрих, а пет лудих. Ова прича се испунила и испуниће се до последњег слова, јер има посебну примену на ово време и, као и порука трећег анђела, испунила се и наставиће да буде садашња истина до свршетка времена.“ Review and Herald, 19. август 1890.

Када се правилно разуме, претходна изјава указује да је једина група људи у последњим данима која има могућност да буде или луда или мудра девица, група људи унутар

заједнице која је претрпела разочарање. Управо то разочарање производи време одлагања, а прича која „се испунила и испуниће се до последњег слова“ заснива се на последицама које се унутар самих девица унутрашње производе током времена одлагања које започиње разочарањем. То разочарање, које је „два сведока“ побило на улици града и свело их на мртве, суве кости у долини смрти, догодило се 18. јула 2020. године. Адвентизам, углавном, није био укључен у то разочарање. Ако ишта, они су славили неуспело предсказање док су „два сведока“ лежала побијена на улици. До последњег слова значи „до последњег слова“.

У милеритској историји, некадашњи заветни народ (протестантизам) прославио је неуспело предсказање из 1843. године (прво разочарање), и у том тренутку протестанти су прешли границе свога времена пробног испитивања. Време испитивања отпочело је 11. августа 1840. године, када је силни анђео из Откривења десет сишао при испуњењу временског пророчанства другог Тешко (ислам). Протестанти су при првом разочарању одбацили пророчко време, јер им је погрешно предсказање пружило изговор да више не траже истину. Тема свих прекретница у милеритској историји била је „временско пророчанство“.

Дана 11. септембра 2001. године, анђео из Откривења осамнаест сишао је при испуњењу пророчанства о трећем тешкоме јаду (ислам). Тема свих путоказа у последњим данима јесте ислам. Прво разочарање означава крај једног чишћења народа бившег завета, пошто је народу бившег завета тада био дат изговор да више не тражи истину. Тада је отпочело време кушања за „девице“ последњих дана, јер је време испитивања народа бившег завета, које је започело силаском анђела, окончано при првом разочарању. Тако је отпочело испитивање оних који су представљени као девице, и тај процес испитивања ће на крају показати да ли су девице луде или мудре.

Између првог и последњег разочарања налази се вест Поноћног вапаја. Тема вести Поноћног вапаја за милерите била је „време“, а тема вести Поноћног вапаја у последњим данима јесте „ислам“. У Милеровом сну он бива пробуђен узвиком (вапајем), и у то време његови драгуљи сијају десет пута јаче него што су раније сијали. Драгуљи на картама који непосредно идентификују предсказање за последње дане јесу ислам и истражни суд. Стога испити „поруке“ Поноћног вапаја и „искуства“ представљеног истражним судом нису за некадашњи заветни народ, него за оне који тврде да су последње девице.

Илустрација која настаје када се обе карте сједине, и која препознаје историју од првог до последњег разочарања, показује да се у време када се одвија „скривена историја“ Седам громава, извршава завршно дело истражног суда. То завршно дело јесте запечаћење сто четрдесет и четири хиљаде, и одвија се током „тешких времена“ из Данила девет, током разгневења народа у Откривењу једанаест, задржавања „четири ветра“ из седмог поглавља Откривења, „заустављања љутога ветра у дан источнога ветра“ из двадесет седмог поглавља Исаије, и обуздавања „гневнога коња који настоји да се отргне и донесе смрт и разарање“ на свет. Сви ови пророчки сведоци представљају ислам трећег Тешко, као што је приказано на светим картама.

Три основна елемента две свете карте Авакума, које се посебно односе на догађаје који су у време објављивања тих карата још били будући, јесу запечаћење сто четрдесет и четири хиљаде, ислам и испуњење приче о десет девојака. Карте указују на процес испитивања и запечаћења и једног „искуства“ и једне „поруке“. Искуство неопходно за луду девојку јесте „Христос у вама, нада славе“, што представља савршенство које представља сто четрдесет и четири хиљаде.

И тајну сакривену од векова и од нараштаја, а сада јављену светима Његовим; којима Бог хтеде обзнанити какво је богатство славе ове тајне међу незнабошцима: која је Христос у вама, нада славе; Кога ми проповедамо, саветујући свакога човека и учећи свакога човека у свакој мудрости, да покажемо свакога човека савршена у Христу Исусу. Колошанима 1:26–28.

Сто четрдесет и четири хиљаде представљени су као скупина људи која је изашла из „ропства“. Ропство које је непосредно представљено у књизи Откривења јесте ропство у томе да се буде мртав на улици три и по дана, као што је приказано у једанаестом поглављу Откривења. Ропство симболичке смрти представља „седам времена“ из Левитске двадесет шесте, а то ропство захтева испољавање покајања, као што је приказано Даниловом молитвом у деветом поглављу.

Када мртве суве кости буду враћене у живот, оне се одмах подижу као „застава“. У смрти су биле без Христа у себи, наде славе. Део њиховог неопходног покајања било је њихово признање да су ходили насупрот Богу и да је Бог ходио насупрот њима. Када испуне пророчки назначене услове, Христос тада „изненада долази у свој храм“, и задобија се „искуство“ које је потребно да би неко био члан заставе која се тада подиже.

„Искуство“ које је приказано када се два дијаграма доведу заједно, остварује се завршним Христовим делом у небеској светињи. То „искуство“ представљено је визијом „march“, која је визија „појаве“. „Порука“ која је потребна јесте визија „chazon“, визија пророчке историје. Та „порука“ је означена као порука о Божјем надолazeћем суду над побуњеним светом, који бива доведен исламом трећег Тешко.

Године 1856. Господ је настојао да доврши обнову духовног Јерусалима у адвентизму. Под доласком трију анђела од 1798. до 1844. године, милеритски храм био је саграђен на темељима, представљеним као „драгуљи“ у Милеровом сну, као што су то представљале пророчке истине на двема пионирским картама (1843. и 1850.) које су испуниле друго поглавље Авакума. Потом је повео Свој народ да подигне зид Његовог закона о суботи седмога дана и вратио их на „старе стазе“ древног Израиља да доврше дело „улице по којој се ходи“. АЛИ, стара стаза је укључивала једну доктрину, једно пророчанство, које је било одређено да их испита и одвоји. Године 1863. адвентизам је пао на испиту „седам времена“ и почео да лута по пустињи Лаодикије.

22. октобар 1844. године представља праслику ускоро долазећег закона о недељи, а при закону о недељи биће извршено дело представљено са четрдесет и девет година довршавања улице и зида у тегобним временима, како је то утврдио Данило.

Знај, дакле, и разуми: од издавања заповести да се Јерусалим обнови и сазида до Месије Кнеза биће седам недеља и шездесет и две недеље; и трг ће опет бити сазидан, и зид, и то у тешка времена. Данило 9:25.

Сви пророци су сагласни један с другим, а „тешка времена“ из Данила такође су поистовећена у одломку из Раних списа који смо разматрали.

„У то време, док се дело спасења приводи крају, невоља ће долазити на земљу, и народи ће се гневити, али ће бити задржани да не би спречили дело трећег анђела. У то време доћи ће ‘позни дажд’, или освежење од присуства Господњег, да дадне силу силном гласу трећег анђела и припреми свете да опстану у раздобљу када се буде излило седам последњих зала.” Early Writings, 85.

Наставићемо ово проучавање у следећем чланку.

„Све док они који исповедају истину служе Сотони, његова паклена сенка заклањаће им поглед на Бога и на небо. Биће као они који су изгубили своју прву љубав. Они не могу сагледавати вечне стварности. Оно што је Бог припремио за нас представљено је у Захарији, главама 3 и 4, и 4:12–14: ‘И одговорих опет и рекох му: Шта су оне две маслинове гранчице, које кроз две златне цеви изливају из себе златно уље? А он ми одговори и рече: Не знаш ли шта су то? И рекох: Не, господару мој. Тада рече: То су два помазаника, који стоје крај Господара све земље.’“

„Господ је пун свих средстава. Њему не недостају могућности. Због нашег недостатка вере, наше земаљскости, наших празних речи, нашег неверства, које се показује у нашем говору, тамне сенке се скупљају око нас. Христос се не открива ни у речи ни у карактеру као Онај који је сав у љупкости и најузвишенији међу десет хиљада. Када је душа задовољна тиме да се уздиже ка таштини, Дух Господњи може мало учинити за њу. Наш кратковиди вид посматра сенку, али не може да види славу с оне стране. Анђели задржавају четири ветра, представљена као гневни коњ који настоји да се отргне и јурне преко лица целе земље, носећи на своме путу разорење и смрт.

„Хоћемо ли спавати на самом рубу вечнога света? Хоћемо ли бити троме и хладни и мртви? О, да бисмо у нашим црквама имали Духа и дах Божји, удахнут у Његов народ, да би стао на своје ноге и живео. Треба да увидимо да је пут узак, и врата тесна. Али када прођемо кроз тесна врата, њихова ширина је без границе.” Manuscript Releases, volume 20, 217.